

es saig

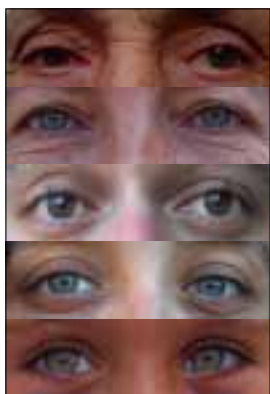
Veritas Saepe Laborat, Numquam Opprimitur

El títol vol dir simplement que la veritat, a vegades amb penes i treballs, sempre sura. Recordareu que el tema de l'editorial del mes passat va ser el de les eleccions generals. Demanàvem sobretot que els ciutadans anàssim a votar, que era molt important emetre el nostre vot davant una situació de crispació política que s'havia tornat insostenible; comentàvem que la majoria absoluta del PP havia menat a una perversió de les regles de la política: menyspreu de la ciutadania, mentida informativa, negació de les evidències, manipulació del poder judicial, desqualificació sistemàtica dels discrepants, foment del conflicte interregional, etc. etc. Una elemental higiene política demanava una participació massiva dels votants per aclarir els desitjos de la majoria. I la gent ha respost a aquesta urgència de forma aclaparadora, esperonada certament pel terrible, esfereïdor atemptat de dia 11 a Madrid.

Molts ciutadans decidiren rompre la seva abstenció i tornaren a les urnes per canalitzar la seva indignació; de totes formes, pensam que els votants no castigaren el PP per l'atemptat, sinó per la gestió de la informació cercant beneficis electorals a costa d'amagar la veritat. També hem d'acceptar que probablement sense el suport a la guerra de l'Iraq i el seguidisme de la política de Bush no s'hauria produït l'atemptat; un suport, recordem, contrari al parer de la gran majoria. I això no vol dir que posem en dubte que els culpables de l'atemptat són ni més ni menys que els terroristes.

Seríem hipòcrites si diguéssim que ens fa pena la cara de circumstàncies que li ha quedat a l'Aznar amb els seus tics autoritaris, abusos de poder, intolerància i veritats absolutes. Ell, que havia fet estendard de la seva política acabar amb el terrorisme d'ETA, no ha aconseguit aquest objectiu i, a més, en deixa un altre de molt pitjor; ha de ser molt amarg per a qui pretenia passar a la història com un gran estadista i amic dels amos del món haver de sortir amb la cua entre les cames i veure que l'envien a pastar fang deixant un partit aïllat, enfrontat a tothom.

El tomb polític que s'ha produït és considerable i encara més per inesperat. Ara bé, és important que tendrem un govern en minoria, amb el que això suposa de

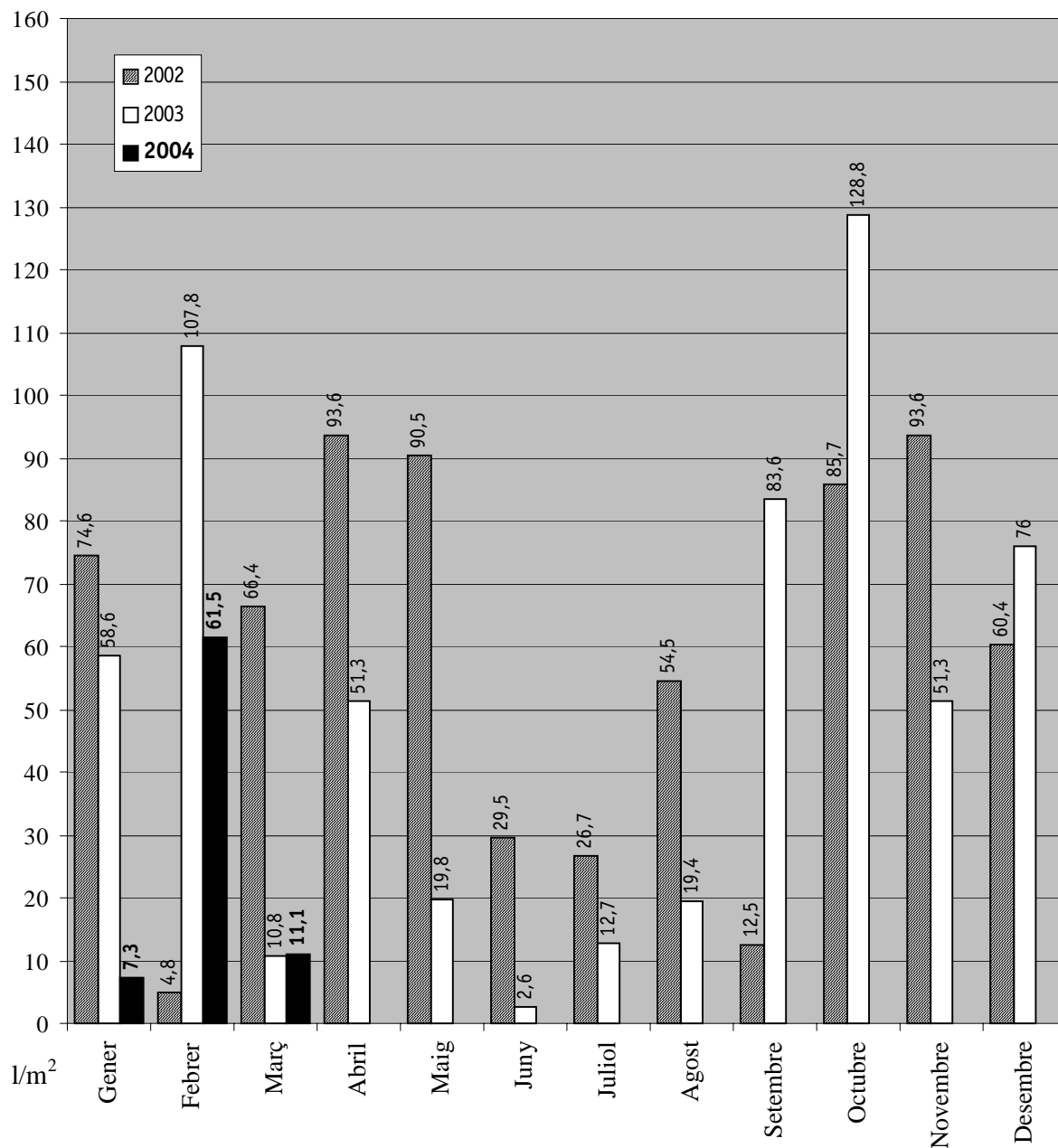
PORTADA
Punts de mira
Fotografies de Jerònia Pou

Sumari

- 02 Editorial
- 04 Pluviòmetre
- 05 Calaix de sastre
- 06 M'han dit que diuen
- 07 Moviment demogràfic
- 08 Quatre mots sobre...
- 10 Sabeu on és?
- 11 El sant del mes
- 12 Una passejada, dues estampes...
- 13 Fa vint anys
- 14 Flora d'Algaida
- 16 L'Ajuntament informa
- 18 Salut
- 21 Gloses In Memoriam
- 22 Sobre astronomia
- 23 Festa d'en Camestortes
- 24 Xerradetes en cadena
- 27 Els lectors escriuen
- 29 Esports
- 30 Ses Escoles
- 32 Eleccions Generals 2004
- 33 Economia
- 35 Noticiari de l'Obra Cultural
- 36 2004, any Pere Capellà

Pluviòmetre

La segona meitat del mes de febrer es va comportar bé pel que fa a pluges i el mes va acabar amb un total de 61,5 litres.

El març de moment (fins a dia 20) va magre amb 11,1 litres; ja sabem que el març marceja i, d'ell, es pot esperar qualsevol cosa. El cert és que hem encetat la primavera i si tot va normal aviat ens queixarem de la calor.

Na Boira

No sé si tendré traça de descriure la renyada que m'entimà na Boira, la nostra moixa. Mentre a l'equip musical sonaven les cançons d'Els Pets —*Agost*, el seu darrer disc—, na Boira estava sobre l'estora, panxa enlaire, esperant la seva ració diària de jocs i moixonies. A la pantalla del televisor aparegué un personatge il·lustre: el senyor Acebes, en aquell moment ministre d'Interior, i avui amb el títol guanyat de Gran Mestre Internacional en l'Art de Mentir i apuntat ja a la cua de l'atur. Un servidor apagà momentàniament la música i es disposà a escoltar amb expectació el personatge: mem què dimonis dirà ara. Eren les vuit passades del vespre de dijous 11 de març —una data maleïda que ja ha quedat gravada a la nostra memòria, com el 23F— i per tant al ministre ja li havia començat el fulgurant creixement del nas. Es va confirmar la tendència: després de les declaracions, un parell —mallorquí— de centímetres més s'afegiren a l'apèndix nasal del ministre.

I fou aleshores quan na Boira, sense dubte humiliada pel menyspreu de què havia estat objecte, s'enfurismà: s'aixecà pegant una bona revinclada i s'assegué al seu racó més estimat del sofà. De la seva boca només sortí una expressió: un mèu rabiüt. No em perdonava que l'hagués privada de les carícies a què té dret, per jugar jo una estona amb un Pinotxo qualsevol. Que té el seu caràcter, ella; la seva categoria. Per això, s'enrevoltillà com un caragol i es va preparar per espessar-se la moneia amb una becada d'hores, insensible tant a les notes musicals com als remucs del televisor.

Qui va perdre el remuc per una estona, vaig ser jo. Aquell mèu de na Boira m'ha-

via intrigat. Si m'hagués insultat —carabassot, cap de fava o qualsevol altre regal avinent a l'ocasió— jo hauria quedat tranquil; ferit però tranquil, perquè sabia de quina cama coixejava, jo. Però és molt irònica na Boira. Mèu!, havia dit simplement; això sí, amb ràbia. I vés a saber què volia dir ella amb aquell “mèu!”.

Li durà dies, l'enrabiada. Quan jo m'hi acostava i li acaronava el pèl, amb ganes de retornar a un estat més plaent de convivència, ella, na Boira, obria només un ull i després de comprovar qui era l'intrús que gosava molestar el seu descans, continuava roncant a cor què vols, sense fer cas dels meus intents per rompre el gel. Tancava l'ull que havia obert i semblava que deia: “Mira que canviar-me per un acebes!”.

Així es va mantenir fins que dilluns dia 15, l'endemà de dia 14M —disculpau l'evidència, però pot ser una altra data històrica— na Boira decidí que jo ja havia purgat a bastament la meva falta i va perdonar-me. D'aquesta manera: asseguda sobre el sofà, assenyala amb la poteta sobre les planes obertes del diari *Avui* un article de Francesc Puigpelat, perquè un servidor hi llegís una sentència famosa: “Es pot enganyar tothom durant un cert temps o algunes persones durant tot el temps, però no es pot enganyar tothom durant tot el temps”.

Vaig córrer cap al llibre de citacions i, amb bolígraf, perquè el temps tardí més a esborrar-ho, devora el nom d'Abraham Lincoln, a qui atribueixen la frase anterior, hi vaig escriure: “i na Boira”. Com a forma d'homenatge a una moixa que sap on es colguen els ratolins, i també la veritat.

Dedicat a totes les persones que de manera tan injusta i brutal han perdut l'oportunitat de continuar jugant amb la seva Boira.

Cada any, per aquestes dates, a Mallorca ens trobam amb el mateix problema: aquesta “plaga” de ciclistes que arriben de per tot, i que s’afegeixen als molts mallorquins que practiquen aquest esport, tan sa per altra banda. El problema és el perill que duen damunt la carretera i que obliga els conductors de cotxes a anar amb seny de bèstia vella per evitar una més que possible desgràcia. Perquè el que és estrany és que no hi hagi més desgràcies (que ja n’hi ha abastament) amb tants de corredor com es passegen. Diuen els entesos que és un tipus de turisme d’una certa qualitat i que ens convé protegir-lo una mica, ja que és una gent amb un cert poder adquisitiu, més alt que el turisme “d’espardenya” que omple els hotels de per s’Arenal o Magaluf.

Bé, però tot això, que sentírem comentar l’altre dia, és per parlar dels problemes que aquesta gent provoca a la carretera de Lluçmajor cada dia i a tota hora. Un que hi va sovint, per no dir cada dia, ens explicava que des de principis de març anar a Lluçmajor és una vertadera odissea, no pots avançar en molts quilòmetres i, quan ho fas, tremoles per por d’atropellar una persona. I, deia aquest, no us podeu imaginar la quantitat de cotxes que cada dia van d’Algaida a Lluçmajor, són moltíssims. El que no s’explica és que qualcú no indiqui als ciclistes la meravella de “ruta cicloturística” que han fet per anar d’Algaida a Lluçmajor. La proposta que va sortir a la rotlada on se’n parlava era po-

sar un indicador, ben gros, a la cantonada del carrer del Sol-Colomer, fins i tot fent obligatori el camí per als ciclistes pel camí de Son Miquel Joan. I si un municipal, quan ha acabat de fer entrar els al·lots a escola, es posava en aquell indret per indicar-ho, molt millor i més efectiu. Bé, per idees o suggeriment que no quedi.

L’any Pere Capellà va seguint el seu camí amb tota una sèrie d’actes ben interessants. La taula rodona del Casal, i el sopar de després a Binicomprat fou un èxit d’assistència, i de qualitat per part dels protagonistes, tant a la taula rodona com al sopar. L’assistència, com era d’esperar, i ens han dit, era majoritàriament de gent de fora poble, però els algaidins no hi faltaren, ni molt manco. Per unes hores Algaida es convertí en un centre cultural de primer ordre, amb una densitat d’escriptors per metre quadrat impressionant. El dissabte matí, amb una mica de ressaca del sopar, es va fer un itinerari pel poble d’Algaida (a Montuiri no s’hi arribà a anar, només a dinar), i com a cosa anecdòtica sembla que la circulació de vehicles pel poble va impressionar els assistents externs (els algaidins ja estam curats d’espants), per la quantitat de vehicles que corren pels nostres carrers. Fins i tot ens han dit que un dels molts poetes que seguien el recorregut, va fer una glosa sobre el tema. El nostre informador no la pogué recordar, però al final deia una cosa com “... cridarem en Mates, i vos farà una autovia”.

Del tema de les eleccions sempre hem dit que és un tema prou seriós com per no parlar-ne en una secció que vol veure les coses en to de conya. Però no podem deixar de parlar-ne, ja que fou un tema prioritari en moltes converses. Però vaja, no direm més que el que tothom repetia: els mallorquins no tenim cura, quan a Madrid n'hi ha uns, aquí en tenim uns altres; i quan allà hi ha els altres, nosaltres tenim els contraris, no tenim cura. Pel que fa a les cares dels polítics i dels seguidors, com sempre: cares llargues d'uns, i cares ben alegres dels altres. Com sempre.

Molts de mesos hem repetit que hi ha temes que no volem comentar, perquè cada mes en podríem parlar repetint el mateix. Un d'aquests temes són els robatoris. Però aquesta vegada hi hem de tornar. Recordau que l'any passat sentírem a dir que havien robat, o vermat sense permís, una vinya de devers Son Reus? Per a molta gent fou una sorpresa, una cosa que mai havien sentit. Idè ara ens han dit que un que va anar a donar menjar a un porc, bastant gros, ja, no el va trobar dins la soll, només va trobar la sang. I no fou només aquest cas, pocs dies després sentírem el mateix, però aquesta vegada d'una porcelleta a punt per rostir. Es una mala notícia, sobretot per als que tenen animals per fora vila.

Un sord

Defuncions

Rafel Ballester Juan

Va morir dia 25 de gener a l'edat de 76 anys.

Miquel Gelabert Bibiloni

Va morir dia 21 de febrer a l'edat de 72 anys.

Antoni Jordà Fiol

Va morir dia 28 de febrer a l'edat de 80 anys.

Rosa Juan Oliver

Ens deixà dia 9 de març a l'edat de 96 anys.

Margalida Torrens Muntaner

Morí dia 10 de març als 101 anys d'edat.

Naixements

Sebastià Mut Llompart

Fill de Jaume i Sebastiana. Va néixer dia 19 de febrer.

Joan Palmer Verdera

Fill d'Antoni i Maria. Va néixer dia 8 de març.

Pau Oliver Rosselló

Fill de Gabriel i Maria. Va néixer dia 8 de març.

Gabriel Llompart Salas

Fill de Bernat i Catalina. Va néixer dia 9 de març.

Margalida Gelabert

“Aquestes eleccions generals passades, crec que seran per recordar, sobretot pels esdeveniments dolorosos, que les varen precedir. Varen ser un fets que al llarg del temps començaren amb el *Prestige*, la guerra d'Iraq i els atemptats de l'11 de març a Madrid, que culminaren el dia de les eleccions. Jo crec que el govern central no va dir tota la veritat, va manipular tot quant va poder i la gent no és beneïta ni la poden enganyar sempre. Això darrer ha estat el que ha fet vessar el tassó, perquè la gent arribà a les eleccions molt crispada.

Els resultats me pareixen bé, però encara podrien haver estat millor si els Progressistes n'haguessin tret un, però no pogué ser per mor del vot útil, que es decantà pel bipartidisme. És bo que els guanyadors no tenguin majoria absoluta, cosa que els obligarà a dialogar i negociar cada punt.

Pep Pou

“Els resultats electorals varen estar molt condicionats pels atemptats dels dies anteriors. Sense aquests esdeveniments, crec que el PP hauria tengut majoria absoluta, segons indicaven les enquestes. No vull dir que no hagin estat unes eleccions legals, que ho varen ser, però el factor emotiu va fer canviar el vot a més d'un i també va fer augmentar la participació.

A Algaida, els dos partits majoritaris, superaren els mil vots, amb 87 de diferència a favor dels socialistes, i crec que també estigueren un poc condicionats pel fet que ells presentaren en Xesc Antich de cap de llista i això va motivar que els algaidins, es mobilitzassin més a favor de la seva candidatura.

Aquests propers quatre anys, el nou govern haurà de negociar totes les seves propostes perquè no tenen majoria absoluta i això crec que serà bo. Les majories absolutes crec que totes són dolentes, perquè donen lloc a la prepotència i a les decisions equivocades

Maria Antònia Mulet

“Les eleccions varen ser rares, amb una sensació difícil d’explicar, dins un ambient tens, tots forçats pels atemptats i per la manera com els va explicar el govern de Madrid, com si s’estigués manipulant. El meu desig i crec que el de molts altres era que el PP perdés la majoria absoluta, amb això em conformava. Per tant, estic molt contenta amb els resultats, perquè crec que l’alternança política és bona i les majories absolutes són sempre dolentes. Crec que no hi va haver molta de gent que canviàs el sentit del seu vot, sinó que es mobilitzà el sector que abans s’abstenia i els nous votants, es decantaren per l’esquerra.

A Balears el vot útil va perjudicar clarament l’opció Progressista que pareixia tenir un diputat segur i a la resta de l’Estat els perjudicats foren els d’Esquerra Unida.

Bernat Alemany

“Jo crec que els atemptats es varen convertir en un emergent que va mobilitzar el vot que abans era abstencionista cap a una opció de canvi. Basta veure que el PP no ha perdut gaire vots en sentit absolut. Darrere aquest canvi hi ha tota una estètica que també ha influït, perquè s’ha de tenir en compte que el PP ja feia vuit anys que estava en el poder i aquest quatre darrers amb majoria absoluta.

Respect que en Zapatero pugui dir que el poder no el farà canviar, però crec que això és impossible malgrat que quedi bé dir-ho. Tenir una majoria absoluta és estar dins una gatera de poder i quan s’està així no es veu ni s’escolta res i es perden les perspectives. Aleshores queda clar que qualsevol partit que arribi al poder, és molt millor que no sigui amb majoria absoluta. Per tant ara hauran de negociar, els pactes existiran i el diàleg haurà de funcionar.

Un **sant** és un cristià canonitzat, la vida del qual és posada com a exemple per l'església i a qui es tributa culte públic. També pot ser la representació en estàtua d'un personatge santificat per les esglésies catòlica i oriental (les esglésies protestants prohibeixen el culte dels sants). Familiarment es diu que una persona és un sant quan duu una vida exemplar moralment o religiosament.

La Setmana Santa és cada un dels dies que precedeixen el Diumenge de Pasqua.

Ciutats santes són Jerusalem per als jueus i els cristians; Roma per als catòlics i La Meca i Medina per als musulmans.

Refranyer

“ Cadascú prega pel seu sant”: vol dir que cada persona s'esforça per obtenir el seu propi benefici. “En veure el sant , ja poden veure el miracle”: es diu d'aquelles persones que pel seu aspecte ja donen a conèixer els seus defectes.

Topònims

Santes Creus. Població i monestir del cister, situat en el terme municipal d'Aiguamúrcia (Alt Camp). *Sant Jordi*. Poble del municipi de Ciutat, situat prop de l'aeroport de Son Sen Joan; topònim aquest darrer que la incultura ha fet sant.

Cançó

Sants i santes, no sé com
me teniu tan avorrit,
i jo sempre vos he dit
un parenostro perhom.

Llinatge

Sans (o Sanç), llinatge existent a Badalona, Barcelona, Mallorca, València, Valls, etc.

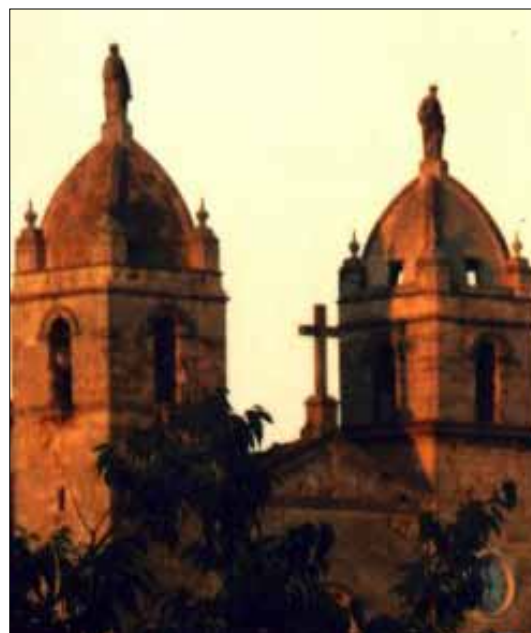
Pista

Dels dos sants que es veuen a la fotografia d'avui, coronant els campanars d'una església del nostre terme municipal, avui només en queda un de sencer, perquè el proper estiu farà dos anys que un llamp féu malbé el cap de l'altre. Pus pistes que és massa fàcil aquest mes.

Solució del mes passat

La fibla que ocupava aquesta secció a *es saig* 279, està situada, com haureu endevinat, al costat de la creu i el pou del Colomer.

M. F.

Sant Jordi, màrtir ?

L'interrogant que segueix a *màrtir* també val per Sant Jordi, ja que l'església l'ha eliminat oficialment del santoral considerant que és un sant que mai no ha existit. No deixa de ser una incongruència que un sant amb una devoció tan arrelada resulti pura invenció. Així i tot, el seu patronatge s'estén a Anglaterra, Grècia, Portugal, Gènova, Lituània, Catalunya, Aragó i a moltes contrades orientals; tenim el cas de Geòrgia que n'ha pres el nom.

Tradicionalment se'l considerava un sant que va viure durant el segle IV i que fou martiritzat sota l'imperi de Dioclecià a Palestina, a Lydda, la Diòspolis dels grecorromans. També segons aquesta tradició –que no es basa en documentació escrita, només en inscripcions bastant antigues– fou soldat al servei de l'emperador; un episodi de la seva vida seria l'alliberament d'una donzella amenaçada per un drac i així és com el representa la iconografia. És clar que això seria una al·legoria referida al drac infernal, és a dir, la victòria sobre l'esperit del mal.

El seu suposat sepulcre a Lydda fou molt visitat pels pelegrins i els croats de Terra Santa fins que el soldà Saladí el va arrasar juntament amb l'església del seu nom, però foren els croats els qui van difondre la seva devoció per tot l'Occident. Sens dubte va augmentar la seva fama el fet d'aparèixer lluitant sobre el seu cavall en diverses batalles contra els infidels; els moros li tenien una por cervical, li deien Huali, i la seva pre-

sència en un combat bastava per fer-los fugir a la desbandada. Jaume I el Conqueridor, en el seu *Libre dels feyts*”, conta unes quantes d'aquestes aparicions guerreres de Sant Jordi. Sembla que el crit de combat era: “Aragó! Sant Jordi!”.

La devoció cavalleresca a Sant Jordi com a defensor de la Cristiandat va fer que Pere el Catòlic autoritzàs la creació de l'orde militar de Sant Jordi d'Alfama, dita així perquè el nucli inicial fou al desert d'Alfama, prop de Tortosa, al Baix Ebre. L'orde es va estendre i arribà a tenir molta força, ja que va ser protegida per tots els reis de la corona d'Aragó, que feren tots els possibles per aconseguir relíquies del sant, ossos i fins i tot el cap; queda clar que aleshores no hi havia dubtes quant a l'existència real d'aquest personatge. Aquest orde militar cap al 1400 s'integrà a l'orde de Santa Maria de Montesa. Per cert, que Baltasar Morey a la seva monografia *Punxuat y su entorno* apunta la possibilitat que aquesta possessió hagués estat propietat de l'orde de Sant Jordi d'Alfama que tenia molt a prop, a uns deu quilòmetres, al nucli de Sant Jordi, la seu de l'orde a Mallorca.

El cert és que la figura de Sant Jordi, anomenat el *megalomàrtir* per la seva popularitat, ha estat tot temps tractada per moltíssims artistes tant a Orient com a Occident.

Una passejada, dues estampes...

es saig

Kavafis va cantar amb paraules magistrals la reiteració del pas del temps, l'avorriment del dia a dia. Aquesta és la traducció que de l'original grec, n'ha fet Joan Ferraté: «Fuig el dia monòton, i el segueix / un altre dia idèntic, monòton. Passarà / el mateix, que de nou es repeteix. / Els instants són iguals: un ve, l'altre se'n va. / S'acaba el mes i porta un altre mes. / L'avenir, qualsevol se'l pot imaginar: / serà l'ahir avorrit, i no res més. / Ja l'endemà, a la fi, no sembla un endemà.»

Caldrà que m'espolsi l'atordiment dels sentits per trobar espurnes d'il·lusió amb què vèncer el tedi, la desesperança. Una espurna: la imatge, des del camí del cementeri, del puig Tomir nevad: una espurna per acomiadar l'hivern. Una altra: el regal d'un collar de margalides boscanes, preludi de la primavera.

Miquel Serra

Número 40, abril de 1984

Davant la imminent festa de la Pau, *es saig* dedicava la portada a Castelltix i també l'editorial es referia a la urgència d'una restauració de l'antiga parròquia, que es trobava en un estat delicat: l'absis presentava perill de ruïna i es veien crulls a diverses parets i el retaule feia pena. Recordava que feia dos anys i mig que s'havien presentat sol·licituds i instàncies sense cap resultat pràctic; de fet, passaria encara bastant de temps abans que es duguessin a terme les obres de restauració.

La Xerradeta tenia com a protagonista en Joan Balaguer que parlava de la seva feina com a pintor i fotògraf; també recordava la seva afició al teatre i es queixava de la baixada que en aquells moments s'havia produït pel que fa a representacions. A les pàgines interiors ha havia un parell de fotografies de grups teatrals algaidins de mitjans dels anys cinquanta.

El Comité Local del PSOE enviava un comunicat (contestant un article anterior de n'Andreu Majoral) en què aclaria que els dos regidors que s'havien presentat sota les seves sigles –Antoni Vega i Sebastià Cerdà- i que havien pactat amb AP havien estat expulsats del partit i, per tant, no es responsabilitzava de la seva actuació. Les Cròniques Municipals també es referien a aquesta polèmica.

Trobam un poema de Miquel Oliver Bauçà, “Renilla el meu foc mediterrani”, que era un homenatge a Joan Miró; i “una aficionada” a la glosa es manifestava “Recordant la joventut de Maria”.

“Apunts sobre la problemàtica urbanística i ecològica a la part forana de Mallorca” era una reflexió d'en Miquel Serra sobre el desmesurat creixement de Ciutat que a la tradicional dominació política hi afegia la dominació quant al nombre d'habitants; parlava de les implicacions d'aquest fet i de la necessitat de trobar un equilibri.

Al Noticiari podíem veure els cossiers ballant a Lluc amb motiu de la magna peregrinació organitzada per la Parròquia amb motiu de l'Any de Lluc; també parlava de les activitats de la Societat de Caçadors, dels Donants de Sang, d'una exposició de Josep Puigserver i d'altres temes. A la secció Ses Escoles els alumnes del departament de Ciències Socials estudiaven el barroc a l'església d'Algaida.

A les seccions habituals, en Calaix Desastre anava de Celebracions; n'Andreu Majoral parlava de la nova etapa de la Cooperativa després de la compra de Sa Fariñera; en Toni Garau ens recordava “No posis fals testimoni!”; n'Alexandre, seguint amb la salut, ens informava de la rubèola; i en Xesc Oliver, des de Pina, lamentava l'actuació de l'Ajuntament amb un pessimista “Adéu, camp de futbol!”; passaren molts anys fins que els pineros aconseguiren el camp.

I res més. Tan sols recordar que va néixer una secció La locomotora de l'Esplai que, amb alts i baixos, va informar de les activitats d'aquest grup.

El *Chaenorhinum rubrifolium* (Rob. & Cast. in DC.) Fourr.

Etimologia

El nom específic fa referència a les fulles d'aquesta planteta que sovint són vermelles al revers, inclús sovint molt intens; (*rubrifolium* = fulles vermelles).

Usos tradicionals

No hem trobat cap referència que indiqui el seu ús.

Descripció

Planta de la família de les Escrofulariàcies, la mateixa de les famoses boques de llop o boques de lleó, ja que la flor, típicament bilabiada es pot fer obrir i tancar pitjant amb els dits a la part estreta del tub de la corol·la. En el cas d'aquesta espècie, el tub no s'estreny tant i no permet el moviment d'obertura i tancada típic d'altres flors pròpies de la família.

És una planta herbàcia de caràcter anual, és a dir, germina, creix, es reproduïx i mor en un període inferior a un any. La planta no sobrepassa normalment els 20 cm d'alçada, i tot i això, la mida de les flors, respecte de la mida de la planta, i el color de les fulles la fan prou atractiva. La planta és glabra (no té pèls) a la part inferior de la tija, mentre que a la part mitja i superior té molts pèls glandulosos (amb una glanduleta a l'extrem) disposats de forma patent (formant un angle de 90°) respecte de la tija. La planta és poc ramificada, tant la tija com les branques són dretes. Les fulles són una mica carneses, oposades, sovint formant una roseta de fulles a la base, de color verd a l'anvers (cara superior de la fulla) i amb una tonalitat més vermellosa al revers (cara inferior). La seva forma és ovalada i són glabres, les de la part inferior; mentre que les superiors són més primes (oblongo-linears), peludes i alternes. Totes les fulles són peciolades.

Les flors són axil·lars, neixen a l'axil·la d'una fulla, anomenada bràctea, solitàries, petites, en raïms generalment llargs. Els pedicels de les flors són peluts, drets, més llargs que la fulla axil·lant i que la pròpia flor. El calze està format per 5 sèpals, lliures, coberts de pèls glandulosos, amb els sèpals linears o espatulats, desiguals en mida. La corol·la també presenta pèls glandulosos, té un color blau-violeta, de fins a 8 mm, que sobresurt entre un terç i la meitat del calze. Aquesta corol·la està formada per 5 pètals, disposats en dos llavis, de tal manera que 2 pètals formen el llavi superior, i els altres 3, l'inferior. La característica que diferencia aquest gènere dels altres semblants (*Linaria*, *Cymbalaria* i *Kickxia*) és la gorja de la corol·la que, en el cas dels *Chaenorhinum*, és oberta, mentre que a la resta és tancada. A la base de la flor hi ha un petit esperó filiforme, la meitat de llarg que la corol·la. L'androceu està format per 4-5 estams, que no sobresurten de la flor. El gineceu està constituït per 2 carpels soldats en un únic ovari, un estil i un estigma.

El fruit és una càpsula ovoide, amb pèls glandulosos com la resta de la flor. Aquesta càpsula s'obre per pors. Les llavors també són ovoides, amb costelles i tuberculades entre aquestes estructures.

Floreix entre els mesos de març i maig (juny). Fructifica entre abril i juny.

És una planta molt semblant a una altra, endèmica de Mallorca i Pitiüses, *Ch. formenterae*, pròpia dels sistemes dunars, però que té la flor més grossa i l'esperó una mica diferent de *Ch. rubrifolium*.

Creix a les pastures dels pinars, principalment litorals, que creixen sobre sòls d'arenas gruixudes. Viu a Mallorca i Eivissa, fins als 100 m d'altitud.

És una típica planta de distribució mediterrània. A Mallorca és una espècie raram ja que necessita aquests sòls arenosos, amb arenas de gra gruixut, per la qual cosa sol estar lligada a ambients litorals o a antigues pedreres. A Algaida només l'hem trobada a prop del límit amb el terme municipal de Palma, prop de Son Gual. En aquest indret viu sobre els sòls arenosos al voltant d'antigues pedreres de marès.

Manifest de condemna de l'atemptat de Madrid

Amb motiu de l'atemptat terrorista perpetrat a Madrid el passat 11 de març, l'Ajuntament plenari a la sessió extraordinària i urgent, celebrada el mateix dia, va acordar per unanimitat l'aprovació del següent manifest:

Manifestar el nostre condol més sentit a les famílies i amics de les víctimes i expressar-los el nostre afecte i solidaritat en aquests moments tan difícils i dramàtics.

No podem acceptar de cap manera els atacs a la llibertat, a la convivència, a la pau, als drets humans. L'atac deliberat a persones, a ciutadans i ciutadanes, mostra un rebuig absolut pels més fonamentals principis de la Humanitat.

Sens dubte, la voluntat dels terroristes que avui han provocat els atemptats i sembrat de bell nou el terror, era cercar i provocar el desconcert social i polític en el moment en què els ciutadans i ciutadanes de tot l'Estat han de manifestar mitjançant l'exercici democràtic del vot, aquesta setmana, la seva voluntat per decidir quins han de ser els seus representants polítics.

Per això, condemnam enèrgicament el criminal atemptat de Madrid. Recollim el sentiment de dolor, de commoció i d'impotència davant un fet que romp el futur de tantes famílies, a causa del fanatisme i de la bogeria d'uns pocs, que intenten rompre la nostra convivència

pacífica i sacsejar els pilars de la nostra democràcia.

Expressam el nostre inequívoc compromís amb la Constitució i amb els valors que representa i a la vegada manifestam el nostre suport a les forces i cossos de seguretat de l'Estat perquè els responsables siguin conduïts davant la justícia el més aviat possible.

Com a representants polítics ens posicionam clarament en contra de tot tipus de terror i demanam, per tant, a tots els partits polítics, una postura d'unitat, d'exercici de rigor democràtic, de respecte al pluralisme, d'integració de la solidaritat i la diversitat a favor de la convivència i la pau, com a compromís profund en contra de tota mena de violència terrorista.

Pavimentació i millora del carrer Joan Alcover

Han finalitzat les obres de pavimentació i millora de les voravies del carrer Joan Alcover. Aquesta obra la realitzada l'empresa AGLOMSA.

Consorci d'Aigües d'Algaida

La junta rectora del Consorci d'Aigües d'Algaida, format per l'Ajuntament d'Algaida i el Govern de les Illes Balears, celebrada el passat 19 de març, va aprovar el projecte de bastiment del pou realitzat a Marina, la canalització de l'aigua des de

Marina fins al dipòsit municipal d'Algaida i la realització de la conducció de l'aigua fins al dipòsit regulador de Pina. D'aquesta manera quedaran connectats els tres nuclis urbans del municipi.

Protecció Civil

Els dies 13 i 20 de març, s'han celebrat a les Escoles les proves de selecció per participar al Campionat Nacional d'Educació Vial. En aquestes proves hi han participat nins i nines de tot Mallorca que tenen entre 9 i 11 anys. Organitzat per Protecció Civil, hi han col·laborat les diferents agrupacions de voluntaris de l'illa, entre les quals hi ha l'agrupació d'Algaida.

Conferència sobre salut

Organitzat per l'Ajuntament d'Algaida, s'ha iniciat un cicle de conferències sobre diferents temes de salut. La primera va ser el passat 17 de març, que amb el títol *Malalties cardíaques: infart agut de miocardi i angina de pit, factors de risc i prevenció*, el cardiòleg Bartomeu Vallbona Adrover va dissertar sobre aquests tipus malalties i les seves conseqüències.

Curs de massatge infantil

Durant el mes de març, organitzat per l'Ajuntament d'Algaida, s'ha iniciat el curs de massatge infantil dirigit als nins de dos mesos a un any. L'activitat es fa a l'Escola

Municipal d'Infants i se n'ocupa Maria Femenies.

Jornada de psicomotricitat

Organitzat per l'Institut de Serveis Socials i Esportius de Mallorca del Consell de Mallorca amb la col·laboració de l'Ajuntament d'Algaida, el passat 20 de març es va realitzar una jornada de psicomotricitat al pavelló esportiu de les Escoles dirigit als nins i nines d'aquest centre.

Vint-i-cinc anys d'ajuntaments democràtics

El proper 19 d'abril es compleixen els vint-i-cinc anys de la constitució del primer ajuntament democràtic, que va resultar de les primeres eleccions municipals celebrades l'any 1979.

L'Ajuntament d'Algaida, per recordar el que han estat aquests vint-i-cinc anys de política municipal, vol celebrar aquest aniversari amb un acte institucional que tindrà lloc el diumenge, 18 d'abril, a les 19.00 hores al casal Pere Capellà.

Premis Castellitx 2004

El dilluns, 12 d'abril, Segona Festa de Pasqua, a les 21.00 hores a l'auditori del

Casal Pere Capellà, se celebrarà la festa literària durant la qual es lliuraran els guardons dels Premis Castellitx 2004.

El passat dimecres dia 17 de març va tenir lloc al casal Pere Capellà una xerrada del **Dr. Bartomeu Vallbona Adrover**, cardiòleg de la Fundació Hospital Son Llàtzer i de la Policlínica Miramar.

Aquesta xerrada s'inclou dins un cicle de conferències organitzades des de la Regidoria de Sanitat i Educació de l'Ajuntament d'Algaida, que es duran a terme dins els propers mesos amb l'objectiu de proporcionar als ciutadans del nostre poble tot una sèrie de coneixements que augmentin la nostra qualitat de vida i el nostre benestar.

Per tot això, aquest mes les pàgines de salut seran un recull de tot el que ens va contar el doctor Vallbona sobre un tema tan actual com són les malalties cardíaques: infart agut de miocardi i angina de pit, factors de risc i prevenció.

La malaltia coronària és una de les malalties més freqüents dins el món desenvolupat en què vivim i, en aquests moments, afecta tant a homes com a dones, tot i que fa un grapat d'anys era més comú ens homes. Tot això és a causa dels canvis que hi ha hagut a la societat actual: augment de l'esperança de vida, incorporació plena de les dones al món laboral (que implica molt més estrès), tabaquisme, mals hàbits alimentaris, etc.

Per entendre el que és la malaltia coronària hem de parlar del cor, un múscul i també una bomba que mou uns 5 litres de sang per minut i la bombeja per tot el nostre cos. Ara bé, aquest òrgan també necessita alimentar-se mitjançant les artèries coronàries i és aquí on, amb el temps, es produeixen una sèrie d'alteracions que fan que aparegui la malaltia coronària: infart agut de miocardi i angina de pit.

Quina diferència hi ha entre l'infart i l'angina de pit?

L'infart és quan ja s'ha produït un dany irreversible al múscul cardíac i les cèl·lules cardíaques es moren.

L'angina de pit seria la fase prèvia on hi ha tota una sèrie de situacions, com per

exemple, esforços físics, situacions d'estrès, fred excessiu on el pacient comença a tenir tot una sèrie de símptomes que disminueixen o desapareixen quan deixa de patir aquestes situacions de sobreesforç o estrès i no es produeix cap tipus de dany irreversible.

Els símptomes més freqüents que poden patir són:

Sensació d'opressió a la zona esquerra del braç, però no s'ha de confondre amb punyides, que d'aquestes en tenim tots. Aquesta sensació apareix amb un esforç, durà de 4 a 5 minuts i després desapareix. Sol anar acompanyat de suor freda i de ganes de vomitar. Aquest dolor pot anar cap al coll i també cap al braç dret, però no dura un parell d'hores sinó minuts.

Aquests símptomes poden ser tractats pels professionals de la salut i tenen cura, però no hem d'oblidar que abans d'arribar a aquestes situacions de perill podem dur a terme tot una sèrie de conductes preventives. A partir dels 45-50 anys cal anar al nostre centre de salut, tant al personal mèdic com d'infermeria perquè ens realitzin tota una sèrie de controls per prevenir aquestes patologies: control de tensió arte-

Des de les pàgines d'*es saig* volem donar les gràcies al doctor Vallbona perquè no va tenir cap inconvenient perquè la seva xerrada fos publicada a la revista.

rial, control de pes, entrevista sobre els nostres hàbits alimentaris, analítica de sang, on es determinaran els nivells de colesterol, de sucre, electrocardiograma, etc.

La determinació del colesterol i del sucre és molt important per a la prevenció. S'ha de determinar colesterol total, tant el colesterol dolent o LDL- colesterol com també el bo o HDL- colesterol. Aquest colesterol bo és important perquè de qualque manera el que fa és “menjar-se” el colesterol dolent i fa netes les parets de les artèries de greixos

I el dolent quan arriba a xifres més altes de 130 – 140 es comença a acumular a les parets de les artèries i aquell flux de 4-5 litres per minut que bombeja el nostre cor es redueix de manera considerable i comencen els símptomes de malaltia cardíaca.

Quant als nivells de sucre, també és important que estiguin ben controlats perquè un augment d'aquestes xifres pot desencadenar malalties cardíques i, a més, amb l'inconvenient de no donar símptomes.

S'ha de suspendre el consum del tabac, perquè aquesta substància és molt nociva per a les postres artèries, a més d'altres patologies que ens pot provocar, com són el càncer de pulmó, de bufeta, de boca, etc.

S'ha de fomentar l'exercici físic: el que sigui més adequat a cada edat i a cada situació personal. Avui en dia a tots els pobles tenim gimnàstica adaptada a la gent gran i aquesta és molt recomanable, juntament amb anar a caminar de 3 a 4 km cada dia o bicicleta, natació a l'estiu, etc.

Una altra qüestió molt important en la prevenció de la malaltia cardíaca és el control de les xifres de la tensió arterial. La ten-

sió alta va molt relacionada amb l'excés de pes i amb la falta d'exercici i és un “bomba de rellotgeria” per al nostre cos. La tensió arterial no sol donar símptomes previs a la seva aparició, sinó que les complicacions a vegades ja son irreversibles: embòlies, fallides renals, infarts de miocardi, insuficiència cardíaca, etc.

Les xifres recomanades són entre 130–140 mm/Hg la màxima o sistòlica i entre 70–80 mm/Hg la mínima o diastòlica. És molt important no intentar sobrepassar aquestes xifres. En aquests moments una tensió arterial baixa és un assegurança de vida.

Per tot això hem de tenir clar que els factors de risc més importants per patir malalties coronàries són : nivells alts de colesterol, falta d'exercici físic, excés de pes, sucre, tensió alta, tabac i l'estrès. I sobre aquests factors hem d'actuar perquè avui en dia vivim més anys i tots en mereixem una qualitat de vida millor.

Passant a parlar un poc de la situació en què ja patim els símptomes abans descrits de fatiga al esforç, suor, augment de la tensió arterial,... hem de passar a la part del diagnòstic de la malaltia i el seu tractament.

Aquest diagnòstic el durà a terme, en part, el nostre metge de capçalera i també el nostre cardiòleg. Les proves que ens realitzaran seran electrocardiogrames, proves d'esforç, ecocardiogrames i, si aquestes no surten bé, el nostre especialista ja ens faria una altra prova que seria un cateterisme. Per a aquesta prova el malalt ha d'estar ingressat un dia a l'hospital, dins quiròfan i amb anestèsia local, es passa un tubet molt prim amb un injecció de contrast per dins les artèries per veure la circulació i on està loca-

litzada la lesió, on està embussat.

Segons la lesió, feim un tractament o un altre, un stent que és una espècie de molleta per desembussar aquesta artèria i destruir el trombo; avui en dia aquesta tècnica està molt avançada i prova d'això és que cada dia a les nostres illes es fan un bon grapat d'intervencions d'aquests tipus.

Quan la intervenció anterior o angioplàstia no basta, es fan les operacions a cor obert amb les quals es connecten les artèries entre si mitjançant implant de venes d'altres zones del nostre cos (per exemple de les cames) per augmentar la circulació al nostre cor.

Hem de dir que avui en dia a les nostres illes aquests tipus d'intervencions són molt corrents. Pensau que fins fa uns 10 o 15 anys els pacients d'operacions a cor obert s'havien de desplaçar a la península i ara tenim especialistes tant a la sanitat pública com a la privada que operen una mitjana de 4 pacients al dia.

L'altre tractament no invasiu seria el farmacològic. Avui en dia n'empram de molts variats i un dels mes usats es l'aspirina, amb la qual evitam la formació de coàguls.

Uns altres són per al control del colesterol, altres per disminuir els nivells de sucre i altres per al control de la tensió arterial.

No oblidem que una part molt important d'aquests tractaments, tant quan patim la malaltia com per a la prevenció, és l'exercici diari i l'alimentació. Hem d'aprofitar el lloc on vivim per seguir la dieta mediterrània: fruita, verdures, llegums, peix, carns no greixoses (cal no abusar de la carn), oli d'oliva (no mantegues ni saïms), no abusar del alcohol (si no està contraindicat, 1 tas-

só de vi negre a les menjades pot ser beneficiós), si no hi ha problemes de sobrepès podem menar un parell de fruits secs, com bessons, avellanes, nous cada dia.

Quant a la dieta, és molt aconsellable fer una dieta en horari regular, repartir les menjades durant el dia i fer-ne de 4 a 5 diàries. Aquí podem seguir una pauta molt coneguda i molt expressiva per explicar les menjades del dia:

Berenar com un príncep

Dinar com un rei

Sopar com un "pobre"

Per acabar, cal dir que a la conferència es va intentar explicar d'una manera molt clara els conceptes sobre les malalties del cor, la seva prevenció i el seu tractament. També direm que quan va acabar la xerrada, va haver-hi un torn de preguntes on els assistents varen demanar tota classe de qüestions relacionades amb el tema: perjudici del consum de cafè, consells sobre el consum de productes làctics, tipus d'exercici recomanat, preguntes damunt altres tipus de patologies com les arítmies, etc.

Des de les pàgines de salut creim que va ser una xerrada molt didàctica, molt participativa i entretinguda i esperam que tot el nombrós públic (sobretot si tenim en compte que es televisava la final de la Copa del Rei) que hi va assistir passàs un bona estona.

Aquest fet serveix per fer-nos adonar que aquest tipus d'activitats tenen una gran acollida al nostre poble.

M. Antònia Mulet Vich
Joan Reinés Femenia

infirmers

Familiars i amics recordam a Toni Jordà Fiol

Al meu germà Toni

Toni, amb tristesa t'hem acompanyat
allà a on des d'ara és ca teva
t'hem acompanyat familiars i amics
i es nostro desig és que descansis en pau.

Quan es temps ja ha passat
tot pareix que era ahir,
però si ho comptam amb anys
pareix que és un llarg camí.

Avui, dia dos de març de 2004
passat demà, sia cinc de 1937
tot pareix que fa uns dies
i, entre un i altre, han passat 67 anys.

Tampoc aquell altre Toni
va acabar dins es llit
i quanta diferència!
i tot dins es març succeït.

Jo, Maria, d'un, filla; de l'antre, germana
sempre amb amor a tots dos
solament una pregària:
Pare d'amor, teniu-los amb vos a tots dos:
Toni Jordà Oliver
Toni Jordà Fiol.

Sa vostra filla i germana
Maria Jordà

Ara reposo plàcidament

Ara reposo plàcidament
I em retallen el paisatge dos farbalans blancs.
I veig: un cel emboirat, immòbil,
i les cases,
cadascuna amb el seu secret,
i molta gent que camina
indiferent a la meva mirada,
i una peripècia, la darrera,
de la darrera oreneta.
I el meu cor i el meu pensament
planen per damunt de tot.

Miquel Martí i Pol

Glosa a l'amic Toni

De just aquí vares partir
content i fent bona cara,
però la mort t'esperava
abans de mitjan camí.

A faltar et trobaré
jo i ses meves veïnades,
quan en es banc mos contaves
rondalles des temps primer.

Maria Amengual, Merris

Ja fa no sé quantes vegades que sent algun comentari negatiu referit a les naus Apollo que enviaren els homes a la Lluna. I dic “negatiu” perquè es parla que tot allò va ser un muntatge dels americans, una farsa per fer-se valer durant la Guerra Freda. I no dic que no ho sigui, però el que estranya és el per què de realitzar tantes missions Apollo, ja que en total arribaren a les desset! Alguna degué arribar-hi, no? Però la gent sol pensar que només “arribà” una nau a la Lluna (la famosa escena que va sortir a la televisió aquella matinada) i en teoria en varen arribar sis!

De les desset missions, el més important tecnològicament fou la creació i utilització d'un sistema de coets nous, anomenats Saturn V. Aquests estaven formats per sis acoblaments; tres tancs de combustible amb els seus propulsors, el mòdul lunar, el mòdul de servei i el mòdul de comandament. Al dibuix, es veuen clarament aquestes parts, o millor dit mòduls: si començam des de baix, hi ha el tanc de combustible de la fase primària (és el més gros) que impulsa el coet

mitjançant cinc propulsors a uns 40.000 km/h durant uns dos minuts i mig fins a l'atmosfera, que és quan es desacobla. Al segon “pis” hi ha el tanc de combustible de la segona fase amb cinc propulsors, que també es desacoblà, igual que el de més amunt, el de la tercera fase, amb un sol propulsor. Seguim pujant i hi ha una franja del coet on es guarda el mòdul lunar (petita nau que és la que baixa a la superfície lunar, i després torna a “pujar” a l'espai). Després el mòdul de servei, el de comandament i finalment l'antena, a dalt del coet.

De les desset missions Apollo, caldria destacar només unes quantes, ja que n'hi va haver que ni tan sols partiren. Com l'Apollo 1 que, per un curtcircuit durant les proves de prellançament, es va produir un incendi dins el coet Saturn V i per un problema a l'escotilla (la porteta del coet), els tres astronautes que estaven a dins no varen poder sortir i es varen cremar a dins.

L'Apollo 8 va ser la primera nau tripulada que va arribar a la Lluna, però no hi va aterrar, sinó que la va voltar i va tornar cap a la Terra. Això va animar molt els americans i l'Apollo 11 va ser (en teoria) la primera nau que hi va aterrar, les imatges de la qual són un poc embulloses perquè es veuen ombres estranyes i altres elements que fan pensar que són imatges preparades, muntades. Si investigau un poc per Internet, hi trobareu moltes pàgines web amb fotos que deixen dubtosa la missió de l'Apollo 11.

A partir d'aquí, llevat de l'Apollo 13 (del que s'ha fet una pel·lícula que us recoman), les següents missions Apollo fins al 17, hi seguiren aterrant per fer anàlisis del nostre satèl·lit.

Els Apollo eren naus pilotades per homes, és a dir, tripulades, que estaven preparades per viatjar a uns 400.000 km (fins a la Lluna). Però el més estrany és que uns

El 4 d'octubre de 1957, amb la posta en òrbita terrestre del primer satèl·lit artificial, el famós Sputnik 1 soviètic, començava oficialment l'Èra Espacial. Era rodó i molt senzill (a l'esquerra). A la dreta, l'esquema del Saturn V, el coet que va dur els homes a la Lluna, separat en parts.

anys després d'aquestes missions, els viatges espacials tripulats es varen limitar a l'òrbita terrestre i encara ara continuen igual. Em referesc al fet que des de principis dels anys 70, no s'ha fet cap altre viatge tripulat de llarga distància, només vols amb els transbordadors espacials que només "puugen i baixen" de l'atmosfera. Es pot dir que "en lloc d'evolucionar, ens limitam a moure'ns pel que coneixem, és a dir, la Terra", aquesta és una ideologia que de moment no es vol canviar en les agències espacials (ESA, NASA...), però així mateix ja he llegit qualque cosa sobre enviar astronautes a Mart (i segur que no som l'únic!).

El que no es podrà aconseguir, de moment, i tampoc en un centenar d'anys, són els viatges tripulats amb unes distàncies que forcin a la convivència humana dins una petita nau, durant molt temps. En part, perquè si la vida humana arriba escassament als cent anys, això suposen menys de cinquanta anys amb capacitat per a una activitat exploradora espacial. I, lamentablement, el temps d'un viatge fins a un planeta d'una estrella veïna, pareix ser molt major dels cinquanta anys.

A més, s'han de tenir en compte els inevitables problemes psicològics que es produirien en un d'aquests llarguíssims viatges, de tripulacions reduïdes d'éssers humans sotmesos, juntament a la fragilitat dels seus cossos, a les inevitables fòbies que puguin sorgir i a tot l'avorrimient acumulat durant el trajecte.

Per això, encara es defensa la idea d'enviar "sondes" o satèl·lits (naus robòtiques, no tripulades, com l'Sputnik, els Voyager, els Pioneer, la nau Cassini que arribarà a Saturn enguany,... d'aquests ja n'hem parlat aquí), en lloc de persones. I així no es posa en perill vides humanes a l'espai,...

G. S. C.

Algaida ajuda l'entitat Aula Cultural

La comissió organitzadora de la Festa d'en Camestortes us fa saber que gràcies a les aportacions dels veïns i veïnes d'Algaida s'ha aconseguit recaptar la quantitat de 280€

Aquests doblers s'han aconseguit a partir dels guanys que va proporcionar el bar que es va muntar al ball de disfresses del passat 21 de febrer a Sa Plaça d'Algaida.

La quantitat recaptada es destinarà íntegrament a l'associació mallorquina Aula Cultural.

Aula Cultural és una entitat sense ànim de lucre constituïda l'any 1989 amb la intenció d'augmentar el nivell cultural i fomentar la participació activa dins la societat de les persones adultes, fent especial esment a la dona. L'associació du a terme diversos programes: *Aula de la dona, Formació bàsica, Inserció social, Tallers professionals, Voluntariat i Persones migrades*. Cal recordar que Aula Cultural va ser guardonada amb el Premi Santa Anneta 2002, atorgat per Titoieta Ràdio.

La Comissió Organitzadora de la Festa d'en Camestortes vol fer públic el més sincer agraïment a **Cafè Concert S'Acadèmia, Distributions Miquel Salas i Botiga Can Rapinya** per la seva desinteressada aportació de les begudes i materials necessaris per muntar el bar. Moltes gràcies de tot cor.

Agraïm també la col·laboració de la Parròquia i Ajuntament d'Algaida en el suport organitzatiu.

Comissió Organitzadora de la Festa d'en Camestortes

Benvolguts amics, una gran salutació! Estam molt contents de tirar endavant un mes més. Volem demanar-vos disculpes per haver retardat aquesta baula. És qüestió d'agendes plenes, ja se sap que en ser famosos... Bé, prou conyes i anem per feina. Esperem que passeu gust amb aquesta nova baula tant com nosaltres. Animau-vos a saber alguna coseta nova de la nostra víctima, en Toni!!

1. Nom i malnom (si en tens i vols que t'hi coneguïn).

Som en Toni Sánchez i me diuen de "Can Xico".

2. Edat i signe de l'horòscop.

Tenc 21 anys i som Àries.

3. Darrer llibre que has llegit?

Uuuu... jo de llibres no en llegesc molts, però el darrer ha estat una biografia de "Pink Floyd".

Recomana'n un que t'hagi agradat.

No ho sé... un típic... *Tirant lo Blanc*, em va agradar, l'he llegit dos o tres pics... és un poc pornogràfic. Baldament me l'hagin fet llegir a l'escola, m'ha

agradat.

4. Darrer CD que has comprat?

Va ser un de "Pink Floyd", un que se diu *Pulse*.

Recomana'n un.

Uf! En podria dir molts! Un de "Dream Theater" que se diu *Falling to Infinity*.

5. Darrera pel·lícula que has vist?

La darrera va ser *Lost in Translation*, però no em va emocionar molt, em va avorrir un poc... és lenta.

Quina t'ha agradat més?

La que m'ha agradat més al cine ha estat *El Señor de los Anillos*, la darrera no, la segona; per jo és més bona, és la que té més acció. A la tercera em va donar la sensació que els bons sempre guanyaran, i a la segona no, perquè penses: "ara els mataran a tots".

6. Programa de televisió preferit?

Una Altra Cosa i també *Caiga Quien Caiga*, que ara ja no ho fan.

7. Quina era la sèrie de dibui-

xos animats que t'agradava més?

Bola de Drac, jo els he mirat tots, del primer al darrer, i *Arale* també, són els millors!!

8. Quin tema actual et preocupa més?

Jo no vull xerrar molt de política, però és que és el que em preocupa més actualment. Em preocupa que la gent sigui tan...

9. Quin moment històric t'hauria agradat viure? Per què?

A mi m'hagués agradat viure els 70, perquè a mi m'agrada molt la música i tots els grups que escolt són dels setanta, bàsicament. M'hagués agradat anar a veure tots els concerts dels grups que escolt ara i que ja no puc veure. M'agrada allà on visc ara, visc molt bé, no podria viure sense ordinador, i fora PlayStation!!!

10. Persona o personatges que admiris? Per què?

Sincerament no n'admir cap... no tenc cap ídol... no sé qui he de dir... (ha pensat una bona estona, però no ha arribat a dir-ne cap).

11. Un animal.

Un ca, o una cussa, en tenc una que nom Rotja (ens ha confessat que no fa res en especial, dorm i menja!! I qualque vegada va a caçar amb el seu oncle... el que fan els cans).

12. Una mania.

Mossegar-me les ungles... és un vici molt gros!

13. Un defecte.

En tenc molts de defectes... som molt peresós! (diu que és gandul, però no s'atura en tot el dia!)... o sigui actiu ho som, però em consider un gandul, som molt peresós.

14. Una virtut.

(quan li hem demanat pel defecte ha dit que es considera també una persona pràctica, útil, que no es complica, simple, senzilla... però creim que totes aquestes qualitats mereixen considerar-se virtuts i no defectes, i a més ens ha respost...) Mmmm... ser simpàtic, la gent troba que som simpàtic.

15. No podries estar un dia sense...

tocar la guitarra!!! La guitarra i l'ordinador, els toc cada dia, això no falla!

16. Fes un pla per diumenge horabaixa.

Aixecar-me tard... dinar de paella, "lo típic" dels diumenges, i anar al cine o al futbol, o anar a "Riu"!!

17. Una il·lusió.

Que me toqui la Loteria!!

18. Una queixa.

Uffff!! Tenc moltes, moltes

queixes, però totes són polítiques! Jo la queixa la faria de n'Aznar perquè aquests 4 anys ha estat molt totalitari, no han estat molt democràtics... Una altra queixa també podria ser que és difícil sortir d'aquesta illa, per jo no haurien d'haver llevat l'Ecotaxa. I a nivell d'Algaida: hi ha molt, molt, molt de trànsit i molt mal distribuït.

19. Tria una de:

a) rosses o morenes.

Morenes.

b) vi o aigua.

Cervesa! El vi també m'agrada molt, l'aigua la bec de dia, quan arriba el vespre, se canvia aigua per vi o cervesa. La cervesa és més sana que l'aigua i engreixa menys! I està comprovat que una persona aguanta més dies vivint si beu cervesa que no llet, és més nutritiva!

c) carn o peix.

Carn, però m'agrada menjar peix també.

d) dutxa o bany.

Dutxa.

e) platja o muntanya.

Platja, tot i que no hi vagi molt, però vaig més a la platja que a la muntanya, encara que també m'agradi.

f) esport o bar.

Se poden fer les dues coses, jo puc estar al bar i mirar esport! (aquesta ha estat molt bona Toni!)

g) Barça o Madrid.

Barça! Antimadridista més que res! (per cert, que dimecres amb la final de la Copa del Rei

va passar un guster, ja sabreu que el Madrid va perdre).

h) alcohol o refresc.

Les dues coses, un combinat (aquesta sí que ja ens l'han dita)

i) circumval·lació o trànsit per dins el poble.

Circumval·lació.

j) hivern o estiu.

Hivern.

k) whisky o ginebra.

Ginebra!

20. Travessaries el carrer:

- per topar-te amb...

(després de pensar-ho una estona...) Si ves qualque personatge famós que m'agradàs... segur que el travessaria,... per en Reyerta, per exemple.

- per no topar-te amb...

n'Urdazi, perquè si m'hi topàs li diria quatre paraules!

21. Si fossis:

una dona...

(no ens ha volgut dir el primer que li ha passat pel cap, i després ha dit...) Idò... me maquillaria tot lo dia!!

la persona més rica del món...

No ho havia pensat a això... però intentaria viure bé i ajudar tothom. (li hem dit que tothom ho diu, però a l'hora de la veritat... i contesta el bergant...) ah! però si no passa no ho sabem! I quan passi ja ho veurem!!

el batle d'Algaida...

A part d'allò del trànsit... posaria qualque cosa per la gent

jove, que no sigui el casal de joves. Per exemple jo acabaria el local que hi ha preparat per assajar diferents grups. Proposar alguna cosa perquè hi ha una edat del jovent, que no té res a fer... Bé, saps què? Jo muntaria un cine a Algaida! El construiria... devers la ronda nova!

22. Un racó d'Algaida que t'agradi.

M'agrada La Pau.

Un racó que no t'agradi.

L'escorxador, perquè cada pic que hi vas, està ple de merda, no hi ha ningú que respecti els diferents contenidors, la gent ho deixa tot pel mig...

23. Una raó per:

- viure a Algaida...

que la gent és collonuda!

- no viure a Algaida...

no n'hi ha cap... estam devora Palma, devora la platja, en el centre de Mallorca, estam a un lloc ideal! L'únic poble del Pla que no és del PP, com també Costitx que és de UM, bé, me pareix, però no ho sé cert! En definitiva, no hi ha cap raó per no viure a Algaida...

24. La gent d'Algaida és...

Ja ho he dit: collonuda i també sociable, activa.

25. Fins quan fas comptes viure a ca teva?

Jo... fins als 30 anys n'hi pensar-ho! Visc molt bé a ca meva!

26. Ordena (de més a menys important): doblers, salut, feina, amor, poder.

Amor, salut, feina, doblers i poder.

27. Què et preocupa més (de més a menys): atur, inseguretat ciutadana, sida, droga, accidents de circulació ?

Accidents de circulació, inseguretat ciutadana, atur, sida i droga.

28. Ens sabries dir qui és l'autor de la comèdia *L'amo de Son Magraner*, estrenada el dia 24 d'octubre de 1949 a Ciutat per la companyia "Artis"?

(Uiuiui... ens ha mirat amb una cara... no fan falta paraules!! Ha quedat ben espantat!! I perquè l'hem pressionat, ha improvisat aquesta resposta).

No en tenc ni idea! Això més que pregunta sorpresa és pregunta-punyalada! Aquesta és bastant més difícil que la del mes passat i tots els altres! És que no en tenc ni idea... Jo diria a "boleo"... en Pere Capellà! (quina sort! A "boleo" però ho ha endevinat! No s'ho creu ni ell!) Ho és? ho és? Ho he dit perquè és el centenari... (no volia que posàssim que ho ha endevinat per sort, sinó per deducció... Però ell està en contra de la manipulació de la informació, per tant...)

(Aquest mes hem volgut donar a conèixer, per a alguns, o recordar, per a altres, la faceta comediant del nostre paísà Pere Capellà amb aquesta obra tan exitosa en la seva època, on hi participaren alguns autors ben coneguts del seu temps, tals com Cristina Valls, Bernat Morey o Joan Forteza. Aquesta fou una obra molt decisiva per a ell, gràcies a la qual guanyà la capitania dels autors del Te-

atre mallorquí popular, de la que destacam el realisme i vitalitat dels personatges, l'interès de la seva tesi i episodis i el dinamisme i gràcia de l'acció i el diàleg. En definitiva, tengué un èxit sense precedents en el nostre teatre per la qual cosa us animam a tots a llegir-la, i meravellar-vos!!)

29. Què més t'hauria agradat que t'haguéssim demanat?

A mi m'hauria agradat que no m'haguessin dit en bon principi... bé, però trob que està bé així com està!

30. De qui t'agradaria saber aquestes coses per entrevistar-lo el següent mes?

Mmmm... no ho sé, no ho he pensat! Bé, m'agradaria saber aquestes coses de na Marga Maya.

31. Vols afegir qualque cosa?

No... salut i alegria per tot-hom!!!

Bé, sabem que en Toni és un jove molt enfeinat, estudis, feina, ràdio,... però així i tot ens ha fet un raconet a l'agenda i, tot s'ha de dir, almenys per part nostra ha valgut la pena, gràcies Toni! Per cert us confessam que accepta alguns xantatges, consent a perdre qualque beure a canvi de no anomenar algun dels seus comentaris, ara bé, el que no us confessarem és si acceptam o no l'intercanvi, només podem dir que a vegades el silenci és un mal aliat!! Aprofitau el temps i ens veim el mes que ve!!

M. Magdalena Molleta
Guillem Fiolet

Realitat?

Estic al tren de camí cap a l'aeroport. A punt d'emprendre el trajecte pels aires cap a la meva illeta. Vaig de retorn, em dic. Però aquesta vegada només serà un cap de setmana reclosa a ca meva per estudiar. Només jo i el renou de la mar.

No sol invertir en diaris, però avui m'he comprat *El país*. De tot em qued, com molt sovint, amb l'article del Millas.

Quan he entrat al tren m'he asseguda a la primera cadira que he trobat. Normalment no ho faig, sempre mir el company que tindrà a devora i les cares de tots els passatgers que m'acompanyaran en el viatge. Les robes que duen, les seves mirades, les maletes i la vida que amaga la seva vestimenta. I ja que me mareig, també mir que la cadira estigui ubicada en la mateixa direcció que anirà el tren.

Avui, sé el dia que és. Cosa que mai sé, perquè sempre m'evadesc dels dies que van passant al calendari i del temps imposat al rellotge. Avui és 12 de març. Ahir fou onze. Mir la finestra i veig com avancen les vies del tren. No m'agrada la sensació que ens estam movent tan ràpid i baix la mirada.

A les meves mans hi veig la fotografia del diari: cossos sagnants i atrapats enmig de vies de tren. Morts. Gent plorant.

Faig un crit interior. Ningú no em sent. El jove que està a davant no atura de mirar-me. M'haurà sentit?- No!

Estic rara avui. He percebut un munt d'energia negativa i tenc la sensació que ja res té importància. – Total! Per a què?

(Tot ho espenyam i el temps no és lineal és circular).

No puc aguantar el sofriment del món que ens donen a conèixer. Tampoc el patiment i el mal que m'imagin pels llocs invisibles (a nivell mediàtic).

Al costat meu, hi ha una joveneta. S'assembla a jo.

A l'altra un jove que em mira. M'ha demanat quin llibre era el que duia: Carlos Pujol, *Cada vez que decimos adiós*, he pensat. No li he dit res, m'ha fet peresa xerrar. Simplement li he mostrat la portada. I li he dit amb la mirada que m'ha molestat la interrupció del meu silenci interior.

La noia dels seients del davant està rient.

L'acaben de telefonar, han passat minuts des que ha finalitzat la conversa, però encara riu. S'assumeix en els records i en futures escenes.

Jo la mir als ulls i intent caminar pels rails de la seva ànima. Ella sé n'adona i en lloc de posar-se seriosa, encara pronuncia més la seva rialla dirigint-me-la a mi. Du falda fins als genolls, blava. Un abric vermell. Figura estilitzada.

És hostessa de terra a l'aeroport. Està feliç. Baix la mirada al diari i em relax escoltant les meves respiracions.

Però, encara la mir dissimuladament. M'agrada veure-la viure. Viva. Plena de vida.

De cop, boom i tot es queda fosc i tothom ha mort, encara hi ha vida. Encara riu.

CONTINUA A LA PÀGINA SEGUENT

Tot és vermell, color de la sang.

El foc, hi ha molta calor.

Tothom comença a cridar.- Què ha passat?

Les cinc persones que visualitzava, el meu reduït camp visual, són mortes.

El cos d'ella sense vida seu al mateix seient.

El noi del costat a qui no he volgut contestar també ha mort. Les seves esportives són al meu costat. Són plenes de sang.

Jo no tenc vida tampoc. Estic morta, m'he allunyat del món.

Ja res no té importància avui.

Ficció.

Parada el Prat de Llobregat.

Queda una parada o dues per finalitzar el trajecte. Quina sort.

S'obren les portes del tren i entren dos musulmans. Un du un acordió de color grana i l'altre una guitarra.

Els dos, amb una rialla de pam a pam, comencen a tocar. El de la guitarra canta en un anglès molt dolent: " If I were a rich man I will buy a car".

Mai els dono diners, als que toquen als vagons del metro. Avui els hi don tres euros com si fos el final d'alguna cosa.

M'han fet allunyar-me de la "ficció" que havia creat al meu cap. Llàstima que no dugui més doblers per comprar la serenitat de tot el món.

M. Coloma Mairata Munar

Futbol

Primera Regional

A falta de nou jornades per acabar la temporada l'equip dels grans entrenats per Sebastià Feliu, ha dit adéu a totes les possibilitats d'ascens. La tònica de resultats negatius a fora camp durant tota la temporada han provocat que l'equip no hagi aconseguit encadenar tres o quatre victòries seguides. Això ha fet que equips com Atlètic Rafal, Son Ferrer o Ses Salines s'hagin allunyat molt. En canvi, dins el Porrassar el balanç de moment és força positiu, no s'ha perdut cap partit durant tota la temporada, i tan sols han encaixat vuit gols. En aquests moments l'anàlisi de la situació de l'equip amateur és negatiu respecte a les expectatives que es tenien a principi de temporada.

Per tant ja seria convenient començar a planificar el projecte esportiu per a la següent temporada i clarificar quin és l'objectiu : donar oportunitat a una sèrie de jugadors joves del nostre poble amb qualitats més que contrastades o si al contrari es vol seguir mantenint la política actual. Des d'aquesta secció creim que, per tornar a veure un Porrassar ple d'il·lusió i goig, el camí és el començar a treure fruit a la bona feina realitzada al futbol base aquests darrers anys.

Algaida – Xilvar 1-1

La Victòria – Algaida ajornat

Algaida – Son Ferrer 3-0

Pla de na Tesa – Algaida 2-1

Algaida – Atlètic d e Peguera 2-3

Fulbol Base

JUVENIL

- S'Horta – Algaida 3-3
- Algaida – Felanitx 2-2
- Cardessar - Algaida 3-1
- Algaida – Margalidà ajornat

CADET

- Algaida – Cardessar 1-4
- Margalidà – Algaida 1-1
- Algaida – Santanyí 1-3
- Port de Pollença – Algaida 6-1
- Algaida – Binissalem 0-1

INFANTIL

- Algaida – Petra 12-1
- Margalidà – Algaida 4-0
- Algaida – Lluçmajor 2-3
- P. Can Picafort – Algaida ajornat

ALEVINS

- Atlètic Camp Redó – Algaida 1-1
- Algaida – Atlètic Boledas 1-0
- Lluçmajor – Algaida 3-0
- Algaida – Alfàbia 4-0
- S'Horta – Algaida 2-1

Voleibol

L'equip semi professional del Drac Hotels C.V. Algaida ja ha conclòs el seu segon any a la divisió de plata del volei estatal. Al final, les nines entrenades pel tàndem Antònia Francia - Andreu Gelabert han aconseguit la tercera posició. Una classificació acceptable si es té en compte que l'objectiu a principi del curs 2003-2004 era el d'assolir l'ascens a la divisió d'honor.

Segons ens han comentat, ja s'està preparant el projecte de cara a l'any que ve. Ja es senten rumors de possibles fitxatges d'alt nivell competitiu, tant a la part tècnica com a la que fa referència al planter.

De totes maneres, igual com comentàvem amb l'equip de futbol dels grans, trobam que no s'han de deixar de banda a les jugadores formades a Algaida, ja que aquestes són l'ànima de l'afició.

C.V. Algaida-Ciutadella 3-0

Región de Murcia-C.V. Algaida 0-3

Escacs

Senzillament impressionant la temporada que està duguent el Club d'Escacs Algaida a la lliga per equips. Superant les previsions dels més optimistes el club algaidí, realitzant una impecable 1a fase, ha acabat essent el lider destacat del grup B de la 1a categoria, cedint tan sols un empat i comptant la resta per victòries. Mereix destacar la magnífica victòria sobre l'equip de Maria de la Salut que a la 6a jornada ens visitar com a segon classificat. Els nostres representants volgueren deixar clar que eren el millor equip del grup i fins i tot feren un poc llarg, guanyant per un abultat 5 a 0. Actualment s'està jugant la liguilla d'ascens a categoria Preferent, de la qual es duen dues jornades. A la primera s'aconseguí una victòria clara dins Binissalem. En canvi a la segona va arribar la primera derrota, contra l'equip considerat com a més fort de la categoria: Assessoria Balear (ex - CEFAM). L'encontre va ser molt disputat i després de sis hores de renyida lluita els algaidins acabaren perdent per la mínima. Malgrat aquesta derrota el club d'Algaida encapçala la classificació d'aquesta liguilla, gràcies a la renda que duia de la 1a fase, ja que els punts són acumulatius. Si són capaços de donar aquestes dues passes sense ensopegar ens col.locarem dins la màxima categoria dels escacs de l'illa. Menció apart mereix l'actuació de l'equatorià Jorge Navarrete. Va entrar dins l'equip la temporada passada. Fins ara ha jugat 17 partides amb el club algaidí que s'han traduït amb 17 victòries. Per tant un 100% d'efectivitat. No se li pot demanar més.

LLIGUILLA D'ASCENS

Porreres – Algaida 1.5 – 3.5

Sa Dragonera B – Algaida 1.5 – 3.5

Algadia – Son Dameto 3 – 2

La Balanguera – Algaida 2.5 – 2.5

Algaida – Maria 5 – 0

Unió Marratxí – Algaida 2 – 3

Binissalem – Algaida 0.5 – 4.5

Algaida – Assessoria Balear 2 – 3

es saig

Ses ESCOLES

Educació Infantil
5 anys
Tutora
Maria José Sunyer

Educació Primària
1r A
Tutora
M. Francisca Osuna

Educació Primària
1r B
Tutora
Alicia Rigo

Educació Primària
2n A
Tutora
Maria Eugènia Gala

Resultats electorals al Municipi d'Algaida

Congrés

Participació	Vots 2004	% 2004	% 2000
Vots totals	2.453	76,70%	69,89%
Abstenció	745	23,30%	30,11%
En blanc	46	1,88%	0,76%
Nuls	20	0,82%	0,86%

Partit 2004	Vots 2004	% 2004	% 2000	Vots 2000	Partit 2000
PSOE	1.099	45,17	34,71	722	PSOE
PP	1.012	41,59	49,57	1.031	PP
PSM-EN,EU,EV,ER	225	9,25	8,80	183	PSM-EN
UM	33	1,36			
GVE	5	0,21			
CENB	5	0,21			
UCM	2	0,08			
ASI	2	0,08			
IR	2	0,08			
MSR	1	0,04			
FE de las JONS	1	0,04			

Senat

Participació	Vots 2004	% 2004	% 2000
Vots totals	2.453	76,70%	69,89%
Abstenció	745	23,30%	30,11%
En blanc	69	2,81%	2,05%
Nuls	51	2,08%	2,53%

Candidats	Vots	%	Partit
Joaquín Antonio Bellón Martínez	1.007	41,92	PSOE
Juan Mesquida Ferrando	978	40,72	PSOE
Juan Fageda Aubert	965	40,17	PP
Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya	924	38,47	PP
Cecili Buele Ramis	271	11,28	PSM-EN,EU,EV,ER
Miquel Angel Llauger Rosselló	254	10,57	PSM-EN,EU,EV,ER
Dolça Mulet Dezcallar	39	1,62	UM
Miquel Riera Servera	31	1,29	UM
Jorge Aransay Ancheta	16	0,67	FE de las JONS
Sebastián Barceló Barceló	12	0,50	FE de las JONS
Antonio Juan Julve	3	0,12	TD
Antonio Vera Thomas	3	0,12	TD
José Antonio Aznar López	3	0,12	ASI
Ezequiel Ramos Riesco	3	0,12	ASI
Rubén Cano García	2	0,08	FA
Rosa María Mingorance Ledesma	2	0,08	IR-PASOC

Dades extretes del web:
www.elec2004.mir.es

Una explicació econòmica a l'augment dels preus dels habitatges

De tots és sabut que aquests darrers anys els preus del mercat immobiliari han augmentat d'una manera desmesurada. Durant aquesta darrera dècada, els preus dels habitatges han estat augmentant més del 15% cada any, el que significa que durant aquest temps el seu preu s'ha multiplicat per 3 o per 4, cosa que ha suposat un gran debat a tota la societat

L'anterior Govern de José Maria Aznar (RIP) ho va explicar d'una manera molt senzilla: si augmenten els preus i els pisos es venen, és perquè hi ha demanda i, si hi ha demanda, és perquè la renda dels espanyols també ha augmentat. L'explicació a aquest fet és tan senzilla com ens volen fer creure? Ara intentaré adaptar la teoria econòmica per explicar, des del meu punt de vista, el que està succeint i comprovar com les afirmacions que varen fer tant l'expresident Aznar, com l'exministre de Foment Francisco Àlvarez Cascos, o el d'economia Rodrigo Rato (nomenat a president al banc Mundial !!), són una demagògia.

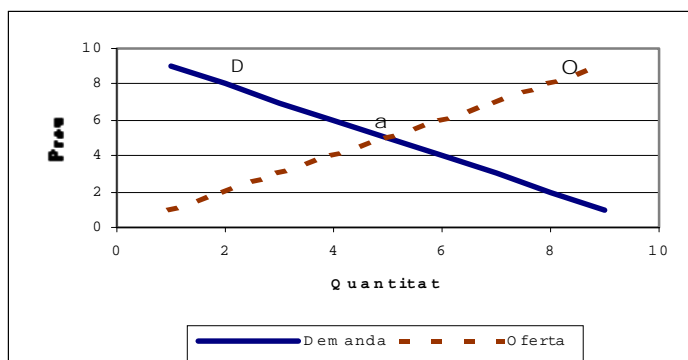
El nostre sistema, el capitalista, es basa en el funcionament del mercat (*). Tota l'economia gira en torn a aquesta institució. El mercat seria aquell lloc, plaça, boti-

ga, internet... (no importa que sigui físic) que permet que oferents i demandants se posin d'acord en preus i quantitats. Hem de tenir present que a la vida real tots som oferents i demandants a la vegada. Les famílies demandam productes i oferim factors de producció (terra, capital i mà d'obra) a les empreses i les empreses ofereixen productes i demanen factors de producció a les famílies. A partir d'aquest principi tan senzill, es produeix un flux d'anada i tornada (tant monetari com de béns reals) i es suposa que l'economia funciona.

Així, hi ha una oferta i una demanda. Anem a veure com es comporten. En principi, com més alt sigui el preu d'un producte, els compradors en demanaran menys quantitat. Per tant, es diu que a la demanda existeix una relació inversa entre quantitat i preu. A l'exemple de la taula (i representada a la gràfica) observem que si el preu és dos, desitjarem comprar 8 unitats de producte, mentre que si el preu és set, tan sols en voldrem 3 unitats.

Per contra, les empreses funcionen a l'inrevés, i com major sigui el preu, desitjaran oferir o vendre més quantitat del producte. A l'exemple de la taula, si el preu és dos,

Preu	Quantitat	Preu	Quantitat
1	9	1	1
2	8	2	2
3	7	3	3
4	6	4	4
5	5	5	5
6	4	6	6
7	3	7	7
8	2	8	8
9	1	9	9

tan sols en voldran vendre 2 unitats de producte, i si és vuit, 8 unitats.

Per tant, els demandants, les famílies, pressionaran per davallar el preu dels productes i les empreses per pujar-lo, arribant a un punt d'equilibri on les dues parts estan d'acord. A l'exemple, l'equilibri, allà on demanda és igual a oferta seria per un preu igual a 5 i una demanda també de 5 unitats de producte. Seria el punt "a" de la gràfica, allò on se creuen les dues rectes.

Per tant, quan el Govern afirma que si augmenten els preus dels pisos és perquè hi ha demanda, sembla ser que vol dir que els preus dels pisos es trobaven per davall de l'equilibri (menys de 5) i el mercat el que està fent és ajustar el preu i la quantitat a l'equilibri.

Això significa que abans no estàvem en equilibri? No. El que passa és que les corbes d'oferta i de demanda es desplacen per una infinitat de motius, com poden ser: variació dels costos dels factors de producció, millores tecnològiques que permeten produir a un menor cost, modes, augment dels ingressos de les famílies (renda), etc.

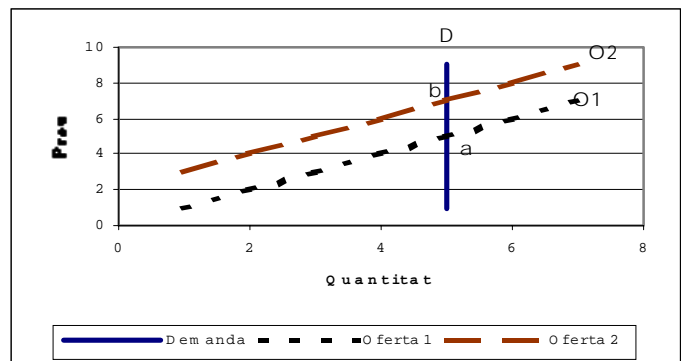
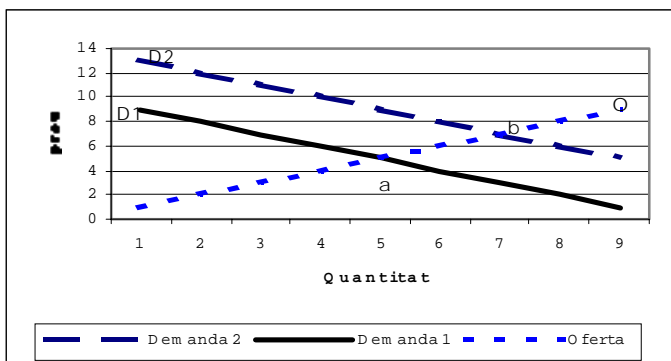
Suposem que la renda (els ingressos) dels espanyols millora. Què passa? Com que les famílies tenen més poder adquisitiu per comprar coses, la seva demanda es desplaçarà cap a la dreta. És a dir, per cada preu

antic, podran comprar més quantitat de producte. Si abans amb un preu de 5 desitjaven comprar 5 unitats de producte (punt "a"), al nou exemple en voldran comprar 9. Això provocarà que les empreses no podran produir tots els productes que se demanden, hi haurà escassetat de productes i, per tant, el preu augmentarà. D'aquesta manera, el nou punt d'equilibri quedarà situat en un preu de 7 i en 7 unitats de producte (punt "b").

Per tant, ja tenim la teoria de l'exgovern quadrada. Els espanyols són més rics, demanen més pisos, i això provoca que els preus pugin. Ara bé, tots els productes se comporten igual? No, i aquí, des del meu punt de vista, és on fan la demagògia. Hi ha productes, els anomenats de primera necessitat, on la quantitat demandada no està en funció del preu, sinó que sigui quin sigui el seu preu, la quantitat gairebé no varia. Aquest seria el cas del pa, la benzina i, segons el meu entendre, el dels pisos. En aquests casos, la corba de demanda gairebé no té inclinació i és vertical. Per tant, sigui quin sigui el preu, la quantitat demandada no disminueix, i els venedors, en aquests cas els promotors i venedors d'habitatges poden pujar el preu perquè tenen la demanda assegurada.

Com es pot veure, si la corba d'oferta es desplaça cap a l'esquerra, demanarà més

(*) Si he despertat la curiositat a algú i vol aprofundir sobre el funcionament de l'economia, hi ha una infinitat de llibres sobre aquesta matèria. Un que ho explica d'una manera bastant senzilla podria ser *Introducció a la economia para el turismo* de Castejón Montijano (entre d'altres). Pearson educación, SA.

doblers per produir la mateixa quantitat. Un motiu d'aquest desplaçament podria ser l'augment dels costos, com les matèries primeres, la mà d'obra, o el preu del sòl. Jo no crec que l'augment d'aquests costos justifiquin l'augment desorbitat que han tengut els preus dels habitatges. En els dos primers casos, està clar que no és aquest el motiu o, al manco, aquesta és la informació que ens facilita l'Institut Nacional d'Estadística quan ens comuniquen quin ha estat l'augment de l'IPC. Quant a la falta de sòl urbà, al manco a les Balears, segons el Pla Territorial Parcial de Mallorca, hi ha sòl per multiplicar per dos la població actual.

En canvi hi ha un altre motiu pel qual jo m'inclinaria més: seria l'especulació, és a dir, el fet d'augmentar el preus de les coses per obtenir un major benefici, sobretot si un sap que l'altra banda, la demanda, no hi pot fer res.

Un altre factor que en el meu entendre també ajuda que es produeixin aquests augments de preus seria el finançament. Gràcies a les hipoteques, el pagament mensual que han de fer les famílies, per més que pugin els preus dels habitatges, queda molt diluït. El que sí varia és la "condemna" i, si abans era de deu anys, actualment el temps que es necessita per tornar els préstecs s'aproxima als trenta anys. Així i tot, el percentatge dels ingressos que les famílies han de dedicar a pagar les hipoteques s'aproxima al 60%, el doble del que el banc d'Espanya considera raonable.

I jo me deman, quin sentit té l'IPC de l'Institut Nacional d'Estadística si no reflecteix la variació dels preus del 60% de la despesa de les famílies?

Joan Seguí Pandango

Activitats previstes

Diumenge

dia 25 d'abril

Excursió al puig des Castellot, al terme de Selva, de 680 m d'altura i situat vora el coll de Sa Batalla a la carretera de Lluc, entre ses Figueroles i es Clot d'en Gamundí.

És una excursió fàcil, apta per a un temps en què ja es preveu que faci calor. La sortida serà de la plaça a les 9 hores amb cotxes particulars.

Premis Cavall Verd

Els escriptors en Llengua Catalana i l'Ajuntament d'Algaida homenatjaren Pere Capella el passat 19 i 20 de març

El divendres es realitzà una taula rodona en memòria del dramaturg en què participaren Ramon Rosselló, professor de la Universitat de València; Joan Guasp i Llorenç Capella. A l'acte, que es dugué a terme a la sala d'actes del Casal Pere Capellà hi assistiren unes 150 persones.

Després de la taula rodona es va realitzar el lliurament del premi Cavall Verd al restaurant de Binicomprat d'Algaida. Els guanyadors dels premis Cavall Verd d'enguany són:

Millor obra poètica del 2003
Premi Josep Maria Llompart
Ponç Pons per *Pessoanes*

Millor traducció poètica 2003
Premi Rafel Jaume
Jordi Cornudella per *Maleïdes les guerres*

El dissabte es féu un recorregut per l'espai físic de Pere Capella presentat per Pere Fullana i Puigserver, Pere Mulet i Cerdà i Llorenç Antich Trobat. Els assistents varen conèixer de primera mà els trets més característics de l'arquitectura del centre urbà d'Algaida.

Activitats previstes per al mes d'abril

Divendres, 16 d'abril
a les 21.00 hores

Inauguració de l'exposició de Pere Capellà amb la conferència *Pere Capella (1907-1954): memòria i història d'un temps* a càrrec d'en Sebastià Serra i Busquets, professor del Departament de Ciències Històriques i Teoria de les Arts de la Universitat de les Illes Balears.

Pere Capella